

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 2 ust. 4 i art. 4 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa wykonującego nakaz może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary, jeżeli stwierdzi, że dana osoba została skazana na tę karę przez organy sądowe państwa wydającego nakaz za popełnienie jednego przestępstwa, przy czym wyrok skazujący obejmował różne czyny, z których jedynie część stanowi przestępstwo w świetle prawa karnego państwa wykonującego nakaz? Czy należy dokonywać rozróżnienia w zależności od tego, czy organy sądowe państwa wydającego nakaz uznały poszczególne czyny za rozłączne lub nierozłączne?
- 3) Czy art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych wymaga, aby organ sądowy państwa członkowskiego wykonującego nakaz odmówił wykonania europejskiego nakazu aresztowania w sytuacji, gdy z jednej strony, nakaz ten został wydany w celu wykonania jednej kary orzeczonej za popełnienie jednego przestępstwa, a z drugiej strony – ze względu na to, że niektóre czyny składające się na przestępstwo, za które orzeczona została ta kara, nie stanowią przestępstwa w świetle prawa państwa członkowskiego wykonującego nakaz – zgoda na przekazanie może być wyrażona tylko w odniesieniu do części tych czynów?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 19 marca 2021 r. – EF/ Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-172/21)

(2021/C 228/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EF

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy taryfa firmowa, obniżona w stosunku do taryfy podstawowej (w tym przypadku 152,00 EUR zamiast 169,00 EUR), która opiera się na umowie ramowej między przewoźnikiem lotniczym a innym przedsiębiorstwem i którą mogą zarezerwować wyłącznie pracownicy odnośnego przedsiębiorstwa dla celów podróży służbowych, stanowi taryfę zniżkową w rozumieniu art. 3 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹), która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy taka taryfa firmowa nie stanowi również programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego przewoźnika lotniczego lub operatora wycieczki w rozumieniu art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 261/2004?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U., 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken
(Niemcy) w dniu 23 marca 2021 r. – Maxxus Group GmbH & Co. KG / Globus Holding GmbH & Co.
KG**

(Sprawa C-183/21)

(2021/C 228/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Maxxus Group GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Globus Holding GmbH & Co. KG

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, w szczególności w odniesieniu do dyrektywy(y) w sprawie znaków towarowych, a więc dyrektywy 2008/95/WE⁽¹⁾, w szczególności art. 12, czy też dyrektywy (UE) 2015/2436⁽²⁾, w szczególności art. 16, 17, 19, należy interpretować w ten sposób, że skuteczność (effet utile) tych norm stoi na przeszkodzie wykładni krajowego prawa procesowego,

- 1) w myśl której w postępowaniu cywilnym zmierzającym do wykreślenia krajowego zarejestrowanego znaku towarowego z tytułu wygaśnięcia ze względu na nieużywanie na stronę powodową nakłada się obowiązek przedstawienia okoliczności faktycznych, który należy odróżnić od ciężaru dowodu, a także
- 2) w ramach tego obowiązku przedstawienia okoliczności faktycznych wymaga się od strony powodowej, aby
 - a. w miarę możliwości przedstawiła w takim postępowaniu uzasadnioną argumentację, z której wynika nieużywanie znaku towarowego przez stronę pozwaną, oraz
 - b. przeprowadziła w tej kwestii własną analizę rynku, która odpowiada żądaniu wykreślenia i specyfice odnośnego znaku towarowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona) (Dz.U. 2015, L 336, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 25 marca 2021 r. – FAWKES Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-187/21)

(2021/C 228/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FAWKES Kft..

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jedynie można i należy uwzględnić jako wartość celną wartości, które znajdują się w bazie danych utworzonych na podstawie odpraw celnych przez sam organ celny państwa członkowskiego?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne, czy przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 30 ust. 2 lit. a) i b) konieczne jest występowanie do organów celnych innych państw członkowskich w celu uzyskania wartości celnej podobnych towarów znajdujących się w ich bazie danych albo czy konieczne jest dodatkowo lub alternatywnie konsultowanie się z jakąkolwiek wspólnotową bazą danych w celu uzyskania znajdujących się w niej wartości celnych?
- 3) Czy art. 30 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia wartości celnej nie można uwzględnić wartości transakcyjnych, do których odnoszą się transakcje wnioskującego o odprawę celną, pomimo że wartości te nie zostały zakwestionowane ani przez krajowy organ celny, ani przez krajowe organy celne innych państw członkowskich?